

Księga Daniela - numer sto dwadzieścia pięć

Odkrywanie proroczego znaczenia: rozszyfrowanie Daniela 11:40 i implikacje dla współczesnego chrześcijaństwa

Jeff Pippenger

2024-03-09

Czterdziesty werset jedenastego rozdziału Księgi Daniela rozpoczyna się w czasie końca, lecz werset ten wskazuje dwa czasy końca i dlatego pozwala badaczowi proroczym zestawzić pierwszy czas końca z drugim. Gdy zastosuje się takie ujęcie, linia historii millerystów, która rozpoczęła się w 1798 roku, biegnie równoległe z historią Stanów Zjednoczonych w 1989 roku. Dwie linie wyznaczają linię prawdziwego protestanckiego rogu oraz linię republikańskiego rogu bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy. Obie linie zaczynają się w czasie końca w 1798 roku, a czas końca w 1989 roku po prostu dopełnia i dostarcza drugiego świadectwa drogowskazów prawdy, które są odpieczętowane w tym wersecie.

Ruch trzeciego anioła nadszedł 22 października 1844 roku, lecz został odroczony przez siedmioletni bunt z lat 1856–1863. Przyjście trzeciego anioła powtórzyło się 11 września 2001 roku. Rok 1863 był typologicznie przedstawiony przez pierwsze obozowanie starożytnego Izraela w Kadesz oraz bunt dziesięciu zwiadowców, a 11 września 2001 został typologicznie przedstawiony przez ostatnie obozowanie starożytnego Izraela w Kadesz oraz bunt Mojżesza. Bunt z 1863 roku reprezentował pierwszy bunt w Kadesz, który sprowadził wyrok śmierci na pustyni. Bunt z 11 września 2001 reprezentował ostatni bunt w Kadesz, który doprowadził do śmierci przywództwa laodycejskiego adwentyzmu.

Zstąpienie anioła 11 sierpnia 1840 roku, które zapoczątkowało ruch z lat 1840–1844, nazwany przez siostrę White chwalebny przejawem mocy Bożej, było typem 11 września 2001 roku i wskazało na chwalebny przejaw mocy Bożej.

"Anioł, który przyłącza się do głoszenia poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Tu zapowiedziane jest dzieło o zasięgu ogólnoswiatowym i niespotykanej mocy. Ruch adwentowy z lat 1840–1844 był chwalebny przejawem mocy Boga; poselstwo pierwszego anioła dotarło do każdej stacji misyjnej na świecie, a w niektórych krajach wystąpiło największe zainteresowanie religijne, jakie widziano gdziekolwiek od czasów reformacji XVI wieku; jednak wszystko to zostanie przewyższone przez potężny ruch towarzyszący ostatniemu ostrzeżeniu trzeciego anioła." Wielki bój, 611.

Pierwsze przyjście trzeciego anioła 22 października 1844 r. (pierwszy Kadesz) miało zakończyć dzieło, lecz lud Boży postanowił wybrać nowego przywódcę i wrócić do Egiptu. Do 1863 roku „odbudowali Jerycho”, zamiast uczestniczyć w Bożym dziele zburzenia murów Jerycha. Zostali więc przeklęci i skazani na śmierć na pustyni.

I Jozue w owym czasie zaprzysiął ich, mówiąc: Przeklęty przed Panem niech będzie człowiek, który powstanie i odbuduje to miasto Jerycho; na swym pierwotnym założeniu jego

fundament, a na swym najmłodszym synu postawi jego bramy. Jozue 6:26.

Podobnie jak w przypadku starożytnego Izraela podczas pierwszego Kadeszu, który odrzucił przesłanie Jozuego i Kaleba, bunt współczesnego Izraela podczas pierwszego Kadeszu (1863) sprowadził na nich klątwę Jozuego. Gdy trzeci anioł powrócił 11 września 2001 r. (ostatni Kadesz), rozpoczęło się ostateczne dzieło poprzedzające zburzenie przez Boga Jerycha i jego murów.

22 października 1844 roku wyznacza nadejście trzeciego anioła i tym samym wskazuje na rychłe nadejście niedzieli w czasach ostatecznych. Rok 1863 wyznacza koniec okresu próby trzeciego anioła, który rozpoczął się 22 października 1844 roku. Dlatego rok 1863 jest symbolem wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej, gdyż Jezus zawsze ukazuje zakończenie poprzez początek. W 1863 roku naród został podzielony na dwie klasy i tak też przy ustawie niedzielnej ujawnią się dwie klasy.

Okres próby trzeciego anioła w historii ruchu millerowskiego rozpoczął się w 1844 roku i zakończył w 1863 roku, a zarówno początek, jak i koniec były naznaczone prawem niedzielnym czasów ostatecznych. W historii pomiędzy początkiem (1844) a końcem (1863) znajduje się bunt ruchu millerowskiego (1856). Zatem okres ten nosi znamię „Prawdy”. Powrót do Kadesz po raz drugi 11 września 2001 roku wyznacza początek procesu próby trzeciego anioła, który zakończy się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym, jak to było typologicznie ukazane w roku 1863.

Od tej ustawy niedzielnej aż do zamknięcia czasu próby dla ludzi Jerycho i jego mury zostaną zburzone, zgodnie z sądem wykonawczym nad nierządnicą Babilonu przedstawionym w tej historii. Werset czterdziesty zaczyna się w roku 1798 i kończy się na wkrótce nadchodzącej ustawie niedzielnej w wersecie czterdziestym pierwszym. Czas końca w roku 1798 reprezentuje wewnętrzną linię Kościoła Bożego, zaczynającą się od millerystów ruchu pierwszego anioła aż po ruch trzeciego anioła i sto czterdzieści cztery tysiące. Wszystko w jednym wersecie.

Wojna między królem północy a królem południa, która rozpoczęła się wraz z wyniesieniem do władzy króla południa w 1798 roku, została doprowadzona do końca w 1989 roku, kiedy król południa został pokonany przez sojusz piątego i szóstego królestwa w prorocztwie biblijnym. Wojnę króla północy i króla południa, która rozpoczęła się w 1798 roku, millerycy rozumieli jako wojnę przeciwko Rzymowi, który postrzegali po prostu jako dwie moce spustoszenia: pogaństwa i papieżstwa. Gdy wojna zakończyła się w 1989 roku, zaangażowane były wszystkie trzy moce spustoszenia i wyznaczyło to początek proroczej ilustracji tych trzech mocy prowadzących świat do Armagedonu, który jest geograficznie przedstawiony w wersecie czterdziestym piątym jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Wersety 40–45 przedstawiają proroczą dynamikę trzech potęg, które doprowadzają papieża do jego kresu między morzami a chwalebnią świętą górą. Właściwie rozumiana historia prorocza przedstawiona w wersecie 41 obejmuje wersety 41–44.

Zatem, począwszy od czasu końca w 1989 roku, z drugim świadectwem z 1798 roku, które wskazuje początek i koniec wojny między królem Południa a królem Północy, wersety czterdziesty pierwszy–czterdziesty czwarty identyfikują potrójny sojusz papieżstwa, którego śmiertelna rana została uleczona, a werset czterdziesty piąty jest miejscem, gdzie dochodzi ono do swego końca. Wersety, rozpatrywane z tej perspektywy, przedstawiają historię zewnętrzną wobec Kościoła Bożego, co znajduje odzwierciedlenie także w relacji między siedmioma pieczęciami a siedmioma kościołami w Księdze Objawienia.

Linia historii proroczej oznaczona rokiem 1798 odnosi się przede wszystkim do sądu śledczego, a linia, która zaczyna się w tym samym punkcie w 1989 roku, odnosi się przede wszystkim do sądu wykonawczego. Rok 1798 przede wszystkim podkreśla dzieło posłańca, który przygotowuje drogę dla Posłańca Przymierza, a rok 1989 przede wszystkim podkreśla dzieło posłańca Eliasza.

Począwszy od roku 1798, kiedy Księga Daniela została odpieczętowana, następuje wzrost poznania historii proroczej, w której Chrystus wprowadza swój lud w przymierze, które dokonuje trwałego zjednoczenia boskości z człowieczeństwem. To przymierze czasów ostatecznych jest wielokrotnie wskazywane w Piśmie Świętym.

Oto nadchodzą dni, mówi Pan, kiedy zawrę nowe przymierze z domem Izraela i z domem Judy. Nie takie jak przymierze, które zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ująłem ich za rękę, aby wyprowadzić ich z ziemi egipskiej; przymierze moje oni złamali, chociaż byłem dla nich mężem, mówi Pan. Lecz takie będzie przymierze, które zawrę z domem Izraela: po owych dniach, mówi Pan, włożę moje prawo w ich wnętrza i wypiszę je na ich sercach; będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I już nie będzie uczył jeden swego bliźniego ani każdy swego brata, mówiąc: Poznajcie Pana; bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego do największego z nich, mówi Pan, gdyż odpuszczę ich nieprawość i ich grzechu nie wspomnę więcej. Księga Jeremiasza 31,31–34.

Wszyscy prorocy wskazują na dni ostateczne, a wyrażenie „dni ostateczne” w prorocztwie oznacza okres sądu. Pierwszy anioł pojawił się w 1798 roku, w czasie końca, aby ogłosić otwarcie sądu w 1844 roku, co jest także nadejściem dni ostatecznych. Dni ostateczne to Jeremiaszowe „dni”, które nadejdą, gdy Bóg „przebaczy” „nieprawość” i „już więcej nie będzie pamiętał” grzechów swego ludu. To dzieło dokonuje Chrystus jako Najwyższy Kapłan w antytypowym dniu pojednania, podczas „dni ostatecznych”.

Gdyby adwentyści millerowscy nadal w wierze kroczyli w coraz jaśniejszym świetle trzeciego anioła, które nadeszło 22 października 1844 roku, byłiby już w swoim wiecznym domu z Jezusem. To właśnie ma na myśli Jeremiasz, gdy mówi: „po tych dniach”. „Te dni” to okresy prorocze, które prowadziły do roku 1844 i w nim się zakończyły. To są „dni”, do których odwołuje się dwunasty rozdział Księgi Daniela.

Lecz ty idź swoją drogą aż do końca; bo spocznieś i powstaniesz do swego działu u kresu dni. Daniela 12:13.

Na „końcu dni”, albo, jak mówi Jeremiasz, „po tych dniach”, Chrystus zamierzył włożyć swoje prawo do wnętrza swego ludu i wypisać je na ich sercach. Wnętrze oznacza naturę niższą, czyli –

jak nazywa ją Paweł – ciało, natomiast serce oznacza naturę wyższą. Przymierze obiecuje dać swemu ludowi nowy umysł przy nawróceniu, a nowe ciało przy Powtórny Przyjściu. Człowiek upadł wraz z Adamem, który został stworzony na obraz Boga i obdarzony naturą wyższą oraz niższą. Przymierze Chrystusa ma odkupić ludzkość, wraz z jej dwoistą naturą, od przekleństwa grzechu.

W ostatnich dniach historii tej ziemi przymierze Boże z Jego ludem zachowującym przykazania ma zostać odnowione. "W owym dniu zawrę dla nich przymierze ze zwierzętami polnymi, z ptactwem niebios i z pełzającymi stworzeniami ziemi; i usunę z ziemi łuk, miecz i wojnę, i sprawię, że będą mieszkać bezpiecznie. I zaślubię cię sobie na wieki; tak, zaślubię cię sobie w sprawiedliwości i w prawie, i w łaskawości, i w miłosierdziu. Zaślubię cię sobie także w wierności; i poznasz Pana."

"I stanie się w owym dniu: wysłucham — mówi Pan — wysłucham niebios, a one wysłuchają ziemi; a ziemia wysłucha zboża, wina i oliwy; a one wysłuchają Jizreel. I posieję ją sobie na ziemi; i zmiłuję się nad tą, która nie dostała miłosierdzia; i powiem do tych, którzy nie byli moim ludem: Jesteście moim ludem; a oni powiedzą: Ty jesteś moim Bogiem." Ozeasz 2:14-23.

"W owym dniu, . . . resztko Izraela i ci, którzy ocaleli z domu Jakuba, . . . oprą się na Panu, Świętym Izraela, w prawdzie." Izajasza 10:20. Z "każdego narodu i plemienia, i języka, i ludu" będą tacy, którzy chętnie odpowiedzą na poselstwo: "Bójdźcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, gdyż nadeszła godzina Jego sądu." Odwrócą się od każdego bożka, który wiąże ich z tą ziemią, i będą "oddawać cześć Temu, który uczynił niebo i ziemię, i morze, i źródła wód." Uwolnią się od wszelkich uwikłań i staną przed światem jako pomniki Bożego miłosierdzia. Posłuszni wszystkim Bożym wymaganiom, zostaną rozpoznani przez aniołów i ludzi jako ci, którzy "zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa." Objawienie 14:6-7, 12.

"Oto nadchodzą dni, mówi Pan, gdy oracz dogoni żniwiarza, a deptający winogrona dogoni siejącego ziarno; a góry będą ociekać słodkim winem, a wszystkie pagórki się rozplyną. I odmienię los mojego ludu Izraela, i odbudują spustoszone miasta i zamieszkają w nich; i zasadzą winnice, i będą pić ich wino; założą też ogrody i będą jeść ich owoce. I zasadzę ich na ich ziemi i już nie będą wyrwani ze swojej ziemi, którą im dałem, mówi Pan, twój Bóg. Amosa 9:13-15. Review and Herald, 26 lutego 1914."

Gdy Jeremiasz mówi „po tych dniach”, chodzi o „dni”, które poprzedzały dzieło przedstawione przez nagłe przyjście Chrystusa do Jego świątyni, aby ją oczyścić; były to okresy prorocze, które zakończyły się w latach 1798 i 1844. Zakończenie tych proroczych dni (okresów) wyznaczyło czterdzieści sześć lat, w ciągu których Chrystus wznosił świątynię millerystów, a gdy nagle przyszedł 22 października 1844 roku, wypełnił trzeci rozdział Księgi Malachiasza, który wypełnił również, gdy oczyścił świątynię na początku i na końcu swojej posługi.

"Oczyszczając świątynię z kupujących i sprzedających tego świata, Jezus zapowiedział swoją misję oczyszczenia serca ze skalania grzechem — z ziemskich pragnień, samolubnych żądz, złych nawyków, które kalają duszę. Cytat: Malachiasz 3:1-3." Pragnienie wieków, 161.

I „po tych dniach” Chrystus zamierzał oczyścić świątynię, którą On wznosił, która symbolizowała Jego dzieło oczyszczania serc Jego ludu ze zmyły grzechu, albo – jak mówi Jeremiasz – przez wypisanie swojego prawa na ich sercach i w ich wnętrzu.

Bo ganiąc ich, mówi: Oto nadchodzą dni — mówi Pan — gdy zawrę nowe przymierze z domem Izraela i z domem Judy; nie takie jak przymierze, które zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ująłem ich za rękę, aby wyprowadzić ich z ziemi egipskiej; ponieważ nie wytrwali w moim przymierzu, i Ja przestałem się o nich troszczyć — mówi Pan. Takie bowiem będzie przymierze, które zawrę z domem Izraela po tych dniach — mówi Pan: włożę moje prawa w ich umysł i wypiszę je na ich sercach; i będę im Bogiem, a oni będą moim ludem. List do Hebrajczyków 8:8-10.

Słowa „tamte dni” były u Daniela „końcem dni”, który zakończył się w latach 1798 i 1844. Linia protestanckiego rogu, która rozpoczyna się w 1798 roku, w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Daniela, podkreśla relację przymierza, która zostaje ustanowiona ze stu czterdziestoma czterema tysiącami. Hebrajskie słowo „lot” to mały kamień, którego używano do określania czyjegoś przeznaczenia. Danielowi powiedziano, aby odszedł i spoczął (w śmierci), aż do „końca dni”, kiedy w 1844 roku rozpocznie się sąd i zostanie określone jego przeznaczenie.

Lecz ty idź swoją drogą aż do końca; bo spocznieś i powstaniesz do swego dzieła u kresu dni. Daniela 12:13.

„Dni” „końca dni” oznaczają prorocтва czasowe, które zakończyły się w 1844 roku, gdyż odtąd nie miał już istnieć czas proroczy. Dwa tysiące trzysta lat, czyli widzenie marah, oznaczające nagłe pojawienie się Chrystusa w Jego świątyni, wtedy dobiegło końca, a dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat ostatniego gniewu również się zakończyło, tak jak dni pierwszego gniewu zakończyły się w czasie końca w 1798 roku. Do „po tych dniach”, o których mówił Jeremiasz, odniósł się następnie Paweł. Paweł dwukrotnie przywołuje Jeremiaszowe „po tych dniach”, ponieważ nie mówi jedynie o przymierzu, które miało zostać ustanowione „po tych dniach”, lecz co ważniejsze — wskazuje na dzieło Chrystusa jako Arcykapłana.

Albowiem jedną ofiarą na zawsze uczynił doskonałymi tych, którzy są uświęceni. O czym świadczy nam także Duch Święty, gdy bowiem wcześniej powiedział: To jest przymierze, które zawrę z nimi po tych dniach, mówi Pan: włożę moje prawa w ich serca i na ich umysłach je wypiszę; i ich grzechów oraz nieprawości więcej nie wspomnę. A gdzie jest odpuszczenie tych grzechów, tam nie ma już ofiary za grzech. Mając więc, bracia, odwagę wchodzić do Miejsca Najświętszego przez krew Jezusa, drogą nową i żywą, którą otworzył dla nas przez zasłonę, to jest przez swoje ciało; i mając arcykapłana nad domem Bożym. Hebrajczyków 10:14-21.

Okres dwustu dwudziestu lat, który łączy prorocтво wizji marah o ukazaniu się Chrystusa z 2520-letnim proroctwem wizji chazon o historii proroczej, spina, czyli wiąże początki tych dwóch okresów proroczych symbolicznym ogniwem, które przedstawia połączenie człowieczeństwa z boskością, co jest dziełem, którego Chrystus dokonuje w oczyszczeniu zachodzącym podczas ruchu trzeciego anioła, i skutkuje przymierzem, które zawiera ze stu czterdziestoma czterema

tysiącami.

Zarówno wizja chazon, która ukazuje podeptanie świątyni — wizja ludzkości podeptanej przez grzech od buntu Adama w Ogrodzie Eden — jak i wizja marah, która przedstawia dzieło Chrystusa polegające na odnowieniu i oczyszczeniu świątyni, zostały wypełnione 22 października 1844 roku. Istnieją dwa proroctwa o długości dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat dotyczące Bożego gniewu, które przedstawiają podeptanie zastępu i świątyni.

Oba te proroctwa przedstawiają zdeptanie ludzkości, która ma zostać przywrócona dzięki wizji marah. Te dwa przejawy gniewu Boga przeciw Jego ludowi przedstawiają gniew wymierzony w upadłą ludzkość, która mogłaby zostać ocalona i odnowiona jedynie przez dzieło Chrystusa polegające na odbudowie i oczyszczeniu upadłej świątyni.

Dwa oburzenia reprezentują wyższą naturę i niższą naturę ludzkości. Przy upadku Adama niższa natura zyskała przewagę nad wyższą naturą, a zamysłem Chrystusa wobec ludzi było, aby wyższa natura panowała nad niższą naturą. Przy upadku Adama wyższa natura uległa pożądliwościom niższej natury i Boży zamysł został odwrócony. To właśnie oznacza biblijne "nawrócenie". Nawrócić się znaczy przywrócić wyższej naturze jej panującą pozycję nad naturą niższą. Nawrócić się to odwrócić, czyli wywrócić do góry nogami.

Pierwszy gniew przeciwko północnemu królestwu był gniewem przeciwko niższej naturze, która podporządkowała sobie wyższą naturę w chwili upadku. Ten gniew pojawił się jako pierwszy, ponieważ Chrystus podjął dzieło odkupienia dokładnie tam, gdzie się ono po raz pierwszy zaczęło, a zaczęło się od pożądliwości niższej natury, którą była pożądliwość apetytu. Chrystus rozpoczął swoje dzieło czterdziestoma dniami postu.

Chrystus wiedział, że aby skutecznie posuwać naprzód plan zbawienia, musi rozpocząć dzieło odkupienia człowieka właśnie tam, gdzie zaczął się upadek. Adam upadł, ulegając apetytowi. Aby wpoić człowiekowi jego obowiązek posłuszeństwa prawu Bożemu, Chrystus rozpoczął swoje dzieło odkupienia reformą nawyków fizycznych człowieka. Upadek cnoty i degeneracja rodzaju ludzkiego wynikają głównie z folgowania wypaczonemu apetytowi. Świadectwa, tom 3, 486.

Drugie oburzenie było przeciwko wyższej naturze, reprezentowanej przez królestwo południowe, gdzie znajduje się Jerozolima, miasto, które Bóg wybrał, aby tam umieścić swoje imię. W dniu 22 października 1844 roku dzieło, które Chrystus zamierzał wykonać, oraz dzieło, które obecnie wypełnia, są przedstawione przez dwie laski Ezechiela.

Gdy dwie laski Ezechiela zostają na zawsze złączone w jedną łaskę, wskazuje to na przymierze, w którym Chrystus na zawsze usuwa grzech ze swego ludu, a wyższa i niższa natura zostają przywrócone do właściwego porządku hierarchicznego, i ludzie na powrót odzyskują pełnię. W nienawróconym stanie niższa natura człowieka, reprezentowana przez pierwszy gniew, panowała nad wyższą naturą człowieka, reprezentowaną przez ostatni gniew. A zatem pierwszy gniew był wymierzony przeciwko królestwu północnemu, które znajdowało się geograficznie „powyżej” królestwa południowego.

Okres dwustu dwudziestu lat, łączący dwie wizje marah i chazon z boskością i człowieczeństwem w ich wspólnych początkach, łączy je w jeden kij, gdy Chrystus dopełnia dzieła trzeciego anioła ze stu czterdziestoma czterema tysiącami. Jest to proroctwo o ostatnim gniewie przeciwko królestwu południowemu, złączone z proroctwem o pojawieniu się w roku 1844, gdyż przymierze udziela nowego umysłu przy nawróceniu, lecz nowe ciało (królestwo północne) zostaje przywrócone dopiero przy powtórny przyjsciu, w mgnienu oka.

Werset 40 rozdziału 11 Księgi Daniela identyfikuje oba czasy końca i w ten sposób podkreśla wewnętrzną i zewnętrzną linię historii proroczej w dziejach bestii z ziemi opisanej w trzynastym rozdziale Apokalipsy. Prawdy odpieczętowane w tym wersecie przedstawiają zarówno wewnętrzną, jak i zewnętrzną linię prawdy, które Chrystus przyszedł objawić i urzeczywistnić pośród swego ludu. Prawda, że człowieczeństwo złączone z Boskością nie grzeszy, ukazana jest w świetle związanym ze skutkami odpieczętowania poznania i stanowi wewnętrzną prawdę ludu Bożego w ostatnich dniach. Światło ukazane przez wojnę między mocami, które prowadzą świat do Armagedonu, jest zewnętrzną prawdą ludu Bożego w ostatnich dniach.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Słowo Pana doszło mnie znowu, mówiąc: A ty, synu człowieczy, weź sobie jedno drzewce i napisz na nim: Dla Judy i dla synów Izraela, jego towarzyszy; potem weź drugie drzewce i napisz na nim: Dla Józefa, drzewce Efraima, i dla całego domu Izraela, jego towarzyszy. I połącz je jedno z drugim w jedno drzewce; i staną się jednym w twojej ręce. A gdy synowie twego ludu będą do ciebie mówić: Czy nie wyjaśnisz nam, co to ma znaczyć? Powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto wezmę drzewce Józefa, które jest w ręku Efraima, i plemiona Izraela, jego sprzymierzonych, i przyłączę je do niego, do drzewca Judy, i uczynię z nich jedno drzewce, i będą jednym w mojej ręce. A drzewce, na których napiszesz, będą w twojej ręce na ich oczach. I powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto wezmę synów Izraela spośród narodów, do których poszli, zgromadzę ich ze wszystkich stron i przyprowadzę ich do ich własnej ziemi. I uczynię ich jednym narodem w kraju, na górach Izraela, a jeden król będzie królem dla nich wszystkich; i nie będą już dwoma narodami ani już więcej nie będą podzieleni na dwa królestwa. Nie będą się już więcej kłaść swoimi bożkami ani swoimi obrzydliwościami, ani żadnymi ze swoich występków; lecz wybawię ich ze wszystkich ich siedzib, w których zgrzeszyli, i oczyszczę ich; i będą moim ludem, a ja będę ich Bogiem. A Dawid, mój sługa, będzie nad nimi królem; i wszyscy będą mieli jednego pasterza; będą też postępować według moich praw, przestrzegać moich ustaw i wypełniać je. I będą mieszkać w ziemi, którą dałem memu słudze Jakubowi, gdzie mieszkali wasi ojcowie; będą w niej mieszkać oni, ich dzieci i dzieci ich dzieci na wieki, a mój sługa Dawid będzie ich księciem na wieki. Zawrę też z nimi przymierze pokoju; będzie to przymierze wieczne z nimi; osadzę ich i rozmnożę ich, i ustanowię moją świątynię pośród nich na wieki. Mój przybytek będzie także z nimi; tak, będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I narody poznają, że Ja, Pan, uświęcam Izraela, gdy moja świątynia będzie pośród nich na wieki. Ezechiel 37:15-28.